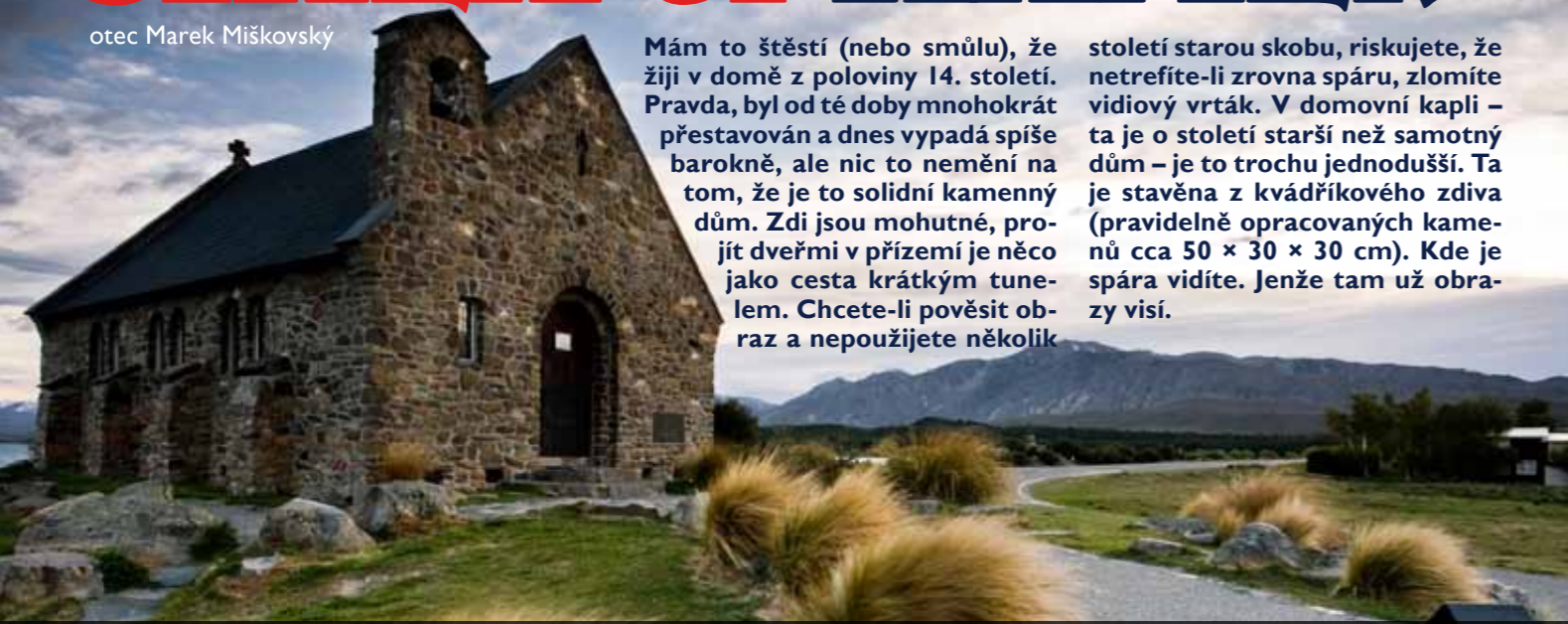


# CIHLA či KÁMEN

otec Marek Miškovský



Mám to štěstí (nebo smůlu), že žiji v domě z poloviny 14. století. Pravda, byl od té doby mnohokrát přestavován a dnes vypadá spíše barokně, ale nic to nemění na tom, že je to solidní kamenný dům. Zdi jsou mohutné, pro jít dveřmi v přízemí je něco jako cesta krátkým tunelem. Chcete-li pověsit obraz a nepoužijete několik

století starou skobu, riskujete, že netrefíte-li zrovna spáru, zlomíte vidiový vrták. V domovních kapli – ta je o století starší než samotný dům – je to trochu jednodušší. Ta je stavěna z kvádríkového zdiva (pravidelně opracovaných kamenů cca 50 x 30 x 30 cm). Kde je spára vidíte. Jenže tam už obrazy visí.

Onehdy jsem spravoval náš plot. Pěkný, stylový, kamenný, metr široký. Skládal jsem kameny jeden ke druhému, abych šetřil maltu. Nebylo vždy lehké najít kámen správné velikosti s lícovou stranou, aby vytvářel pěknou vazbu. Po dni práce stavba moc nepokročila a já počítal, kolik betonu bych spotřeboval, abych se nemusel namáhat. Anebo stavět z cihel – jedna jako druhá – to by se to stavělo!

Když jsem se večer modlil v kapli, uvědomil jsem si, jak je majestátní a pokojná, složená z přesně opracovaných kvádrů, z nichž vy-

chází kamenné žebrovní klenby. Kolik je v tom práce – každý kvádr stejně velký, každý úhel pravý, kameny pokládány jen na tenkou spáru. Rukou jsem se dotýkal stěny a hleděl na svatostánek. Pro Tebe, Pane, tolik námahy! Bylo by jistě snazší postavit kapli z hlíněných cihel, ale to by vzhledem k bouřím, kterými v dějinách tato kaple prošla, už asi nejspíš nestála.

Mnozí svatí přirovnávali lidskou duši ke kameni. Má-li být stavbou duchovní – a to je smysl existence každé křesťanské duše –, musí být opracována. Bůh-stavitel bere do

ruky majzlík a kladivo, odsekává přebytečnou hmotu, dává tvar. Jsme-li z kamene tvrdého, opracování je pracnější. Uhýbáme-li před ranami, je jich víc a víc bolí. Růstem ve ctinostech se stáváme poddajnější a tvárnější. Máme-li být součástí chrámu, musíme se nechat dotvářet zvláště pečlivě i v drobných detailech. Nebojovat jen proti hříchu, ale snažit se o každou ctinost!

Chtěl bych být kvádrem chrámu nebo kaple. Být v přítomnosti Boha a svědčit o lásce a práci Božského stavitele.

Foto: National Geographic



## sex před svatbou?

Kde se v církvi vzala teorie o tom, že sex před svatbou je hříchem? Vždyť v době Ježíše a i pak, spal každý s každým a neřešilo se to.

Radim, 17 let

Milý Radime,

musím Tě zklamat, ale nebyla to církev, která první nazvala skutečnost sexu před manželstvím nebo mimo manželství hříchem. A není to žádná teorie, byť by třeba i většina lidstva si myslela či konala opak. Byl to totiž sám Bůh, který na desky desatera Mojžíšovi nechal vytesat šesté přikázání chránící manželskou lásku. Ano, je to sám Bůh, který sex před manželstvím či mimo manželství nazývá hříchem, a tudíž tato skutečnost má božskou závaznost, je a zůstává platnou normou v intimní sféře, přestože to někteří nechťejí z různých, většinou silně sobeckých a egoistických důvodů uznat a přijmout.

Jelikož Bůh zná člověka lépe než člověk zná sám sebe a daroval mu překrásné hodnoty, mezi které patří také manželská láska, je to právě on sám, který přikázáním „nesesmilníš“ chrání tuto manželskou lásku, která má být krásná, čistá, zcela a výlučně se odevzdávající druhé bytosti, aby mohla přinést plod této manželské lásky – nový život. Člověk byl pozván zrcadlit lásku samého Boha. A Bůh sám je ve své lásce vždy věrný.

A protože člověk, jak uznáš sám, je schopen mnoho hodnot poničit, nebo dokonce zničit, Bůh chrání tuto překrásnou hodnotu manželské lásky, tedy ne ledajaké lásky, ale právě manželské lásky, svým přikázáním. A neresppektování Božího rozhodnutí a přání se stává hříchem. Tudíž také tím, co činí člověka samého i druhé nešťastným.

V Božím záměru je však přesný opak – činit člověka a lidi šťastnými – samozřejmě je také na nás, abychom byli moudří a přijali tuto Boží péči o člověka. A to záleží již i na nás, neboli jak se říká: „Každý svého štěstí strůjcem“. Kéž bychom byli strůjci skutečného štěstí a nejen toho svého.

otec Alois Heger

Foto: wikipedia.org

# Čím žije OLOMOUCKÝ SEMINÁŘ?

Kdečím, vážení a milí! Každou chvíli nás někde potkáte, každou chvíli se může stát, že přijedeme za vámi, každou chvíli se může stát, že přijedete vy k nám.

O prázdninách se rozjíždíme na nejrůznější praxe, abychom aspoň trochu poznali život v nejrůznějších podobách a prostředích.

Po 1. ročníku jsme trávili 14 dní s mládeží – na setkáních mládeže, na ministrantských táborech apod., 2. ročník nás zavalil do hospiců, nemocnic či domů s pečovatelskou službou. Třetí si našli nějakou 14denní práci, brigádu „na plný úvazek“, a čtvrtý ročník už s sebou nese dva týdny v nějaké živé farnosti, abychom zjistili, jak na to. Už se to blíží!



Autor článku se stává akolytou



...a spolu s ním další čtvrtáci



Třetí ročník už se těší na kandidaturu

8. září letošního roku se na Velehradě olomoučtí bohoslovci sešli s ministranty téže diecéze na ministrantské pouti. Mezi našimi hosty byli i zástupci policie nebo armády, projeli jsme se na koloběžkách – to náhodou vůbec není špatný dopravní prostředek!

Na svátek sv. Václava se rovněž pro ministranty a spřízněné duše otevřely brány semináře. Konal se zde totiž další ročník florbalového turnaje, utkání o Pohár otce rektora. Sláva vítězům a poraženým čest!

Druhý týden v říjnu přijímal 4. ročník – tedy i pachatel těchto rádků – pověření ke službě akolyty. Co taková služba obnáší a co

tento výraz přesně znamená, o tom si řekneme někdy jindy. Snad postačí říci, že akolyta může v případě potřeby pomáhat s podáváním eucharistie.

Hned následující víkend jsme se vypravili do Prahy. Jednak jsme se mohli setkat s pražskými bohoušskými kolegy, jednak – a to především – jsme se zúčastnili jedinečné události, totiž beatifikace 14 pražských mučedníků, františkánů z počátku 17. století.

V neděli s pěkným datem – 11. 11. – dorazily do semináře rodiny bohoslovců 3. ročníku. Ti byli totiž ten den přijati mezi kandidáty jáhenského a kněžského svěcení. Je to důležitá událost zhruba v půli



Brněnský otec biskup přijímá novokandiátské poděkování



Takto zdravil ministranty Velehrad



A takto se ministranti vydávají na cesty



Budoucí mistři ve florbalu



A teď už je známe

cesty za svěcením, v půli seminární formace. Někteří ji přirovnávají k zásnubám.

Jak vidíte, je toho dost a dost, pořád je důvod slavit, pořád je důvod děkovat. Však se někdy přijedte podívat – třeba na ministrantský den!

Z olomouckého semináře zdraví  
Zdeněk Drška  
Foto: Michal Slanina